ΝΛ26| ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ: ΕΓΩ

2021 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2021/νλ26-ελευθερια-ελευθερια-εγω/

Ένας άνθρωπος ξεκινά μ’ ένα αερόστατο για να ταξιδέψει προς τους Ουρανούς, ένα ταξίδι στους αιθέρες πάνω από τη γη. Έχει μαζί του όλα αυτά τα υλικά εφόδια, που στο πέρασμα τόσων αιώνων διατριβής στην ύλη απέκτησε, ως απαραίτητα, καθώς πιστεύει.

Δεν πάει πουθενά χωρίς αυτά, του είναι πολύ αναγκαία, γιατί έχει γίνει ένα μαζί τους, είναι προσκτήματα πείρας και αγώνων του για επιβίωση και διαιώνιση στην ύλη. Η ύλη είναι γι’ αυτόν η ζωή, και πέρα απ’ αυτήν θέλει να πιστεύει πως είναι ίσως κάτι άγνωστο, βέβαια, αλλά ίσως και τίποτα. Δεν γνωρίζει, δεν τον ενδιαφέρει και τόσο, του αρκεί που ζει και απολαμβάνει τη ζωή του.

Μα είναι αυτή η ζωή του, ο πλανήτης που ζει είναι μέρος της Ζωής του; Ο άνθρωπος που φαίνεται, είναι ο Άνθρωπος; Όλα αυτά, που φαίνονται ως υπαρκτά, δεν είναι εκδήλωση ύλης; Τότε ο Άνθρωπος ποιος είναι και ποια η Ζωή του; Τι είναι αυτό που η ύλη καλύπτει;

Αυτό το άγνωστο για τον άνθρωπο υπάρχει, δεν έχει παρά να κάνει ένα ταξίδι προς τους Ουρανούς του, για να το γνωρίσει, να το αποκαλύψει και να διαλύσει κάθε άγνοια.

Ξεκινά από τη γη του, έχοντας μαζί του τ’ αποκτήματά του απ’ αυτήν. Θέλει να γνωρίσει το Άγνωστο και ν’ αποκτήσει εμπειρίες απ’ αυτό, μα είναι ήδη πολύ φορτωμένος. Για να χωρέσει άλλες, πρέπει ν’ αφαιρέσει απ’ αυτές που έχει, για να γίνει αντικατάσταση.

Φυσικά αυτό δεν μπορεί να το κάμει ακόμα, δεν μπορεί να πετάξει τα υλικά του εφόδια, για να πάρει κάτι που ακόμα δεν γνωρίζει τι είναι και τι θα του επιφέρει, προτιμά απλώς ν’ αποκτήσει ως αρχή μία γνώση. Άλλωστε είναι ακόμα σε κατάσταση που η ύλη είναι γι’ αυτόν το παν.

Πώς όμως θα σηκωθεί, μ’ όλο αυτό το βάρος, που έχει πάνω του; Η υπόστασή του έχει πολύ βαρύνει, η γη του του έχει δώσει πολλά εφόδια και δεν μπορεί ν’ αφήσει κανένα, γιατί όλα τού

χρειάζονται, όλα εξυπηρετούν κάτι, κάποια ανάγκη της ύλης του. Θέλει όμως να κάνει αυτό το ταξίδι, θέλει να γνωρίσει αυτό που με δέος ατενίζει από χαμηλά, θέλει να βρεθεί ψηλά και να δει από κει τη γη του. Αλλά πώς θα φύγει;

Μα σηκώνεται ευνοϊκός άνεμος κι ο άνθρωπος ευχαριστημένος σκέφτεται: «Ο Θεός δεν αφήνει κανέναν». Μα η σκέψη του αυτή είναι απλώς μια αναλαμπή, δεν ξέρει από πού έρχεται. Την αφήνει να περάσει σαν μια έκφραση τυπική και το αερόστατο με τον άνθρωπο σηκώνεται κι αρχίζει ν' ανέρχεται, προσφέροντάς του μιαν άλλη αίσθηση, πρωτόγνωρη και όμορφη, μια αίσθηση που τον μαγεύει και τον κάνει να θέλει ν' ανέβει πιο πολύ, πιο ψηλά.

Όσο πιο ψηλά ανέρχεται, νιώθει το «Είναι» του να καταλαμβάνεται από αισθήματα άλλα, νιώθει την υπόστασή του να εκδηλώνεται αλλιώς, να εναρμονίζεται με την Απεραντοσύνη, που εντός της έχει εισχωρήσει, αλλά συγχρόνως αισθάνεται πως κάτι τον εμποδίζει να ταυτισθεί μαζί Της, να νιώσει Ένα με Αυτήν και ν' αφεθεί εντός Της ως μόριό Της. Αισθάνεται την Απειρότητά Της, τη Ζωή που εντός Της έχει, μα αυτός είναι ο άνθρωπος της ύλης, τα όσα απ' αυτήν έχει πάρει τον εμποδίζουν να εκφρασθεί όπως νιώθει, και μόνο το δέος του αφήνει να εκδηλώνεται προς το Άπειρο που αντικρίζει. Θέλει να ενωθεί με Αυτό, μα για να γίνει, πρέπει να το γνωρίσει όλο, πρέπει ν' ανέλθει πολύ ακόμα, γιατί μόνο στην αρχή του είναι.

Αυτά που μαζί του φέρνει, τον κρατούν κοντά στη γη του, θυμίζοντάς του πως πρέπει να κοιτάζει και κάτω θαυμάζοντας τις ομορφιές της, και πράγματι όταν κοιτάζει χαμηλά, ξεφεύγει για λίγο από το δέος της Απειρότητας, που εντός της προσπαθεί να εισχωρήσει, και επανέρχεται πάλι στον δικό του γνωστό κόσμο και τον βλέπει να τον καλεί προσφέροντάς του χρώματα και συνδυασμούς, προσφέροντάς του **την υλική αίσθηση.**

Βλέπει την ομορφιά, που τα μάτια και τα αισθητήριά του του προσφέρουν, και νιώθει πάλι άνθρωπος της απόλαυσης, η υπόστασή του επανέρχεται στην ομορφιά της ύλης. Είναι η ένταση των χρωμάτων των αισθήσεων, που τον έλκει, καλύπτοντας την Ομορφιά του Απείρου, που η ψυχή για λίγο ένιωσε στο πρώτο πετάρισμά της.

Η Χάρη η ευνοϊκή του ανέμου, όμως, και πάλι τον ωθεί προς τα Άνω, δίνοντάς του πιο έντονη την αίσθηση του δέους, που η ψυχή, αντικρίζοντας το άνοιγμα της Απειρότητας μπροστά της, αισθάνεται.

Είναι η φωνή τής έσω παρότρυνσης, αυτή που θέλει να εκδηλωθεί και να διαχυθεί στα Σύμπαντα κραυγάζοντας «Ευχαριστώ». Είναι η Ουσία τής έσω υπόστασης αυτή, που θέλει να διαλυθεί σε μόρια Αγάπης παλλομένη στο Άπειρο. Είναι η Ελευθερία της ψυχής την ώρα αυτή, που ως Αγάπη εκδηλώνεται, ανοίγοντας τα φύλλα της και αφήνοντας το Πνεύμα να αναδυθεί στην πλήρη εκδήλωσή του.

Μα ο κίνδυνος της ύλης υφίσταται ακόμα και απειλεί την εγκλώβιση του Πνεύματος. Η ψυχή θα πρέπει ν' αγωνισθεί σκληρά, γιατί έχει ν' αντιμετωπίσει την κραταιά και ύπουλη ύλη. Η Αγάπη είναι το μόνο της όπλο, αυτό με το οποίο θα πρέπει να διαλύσει καθετί που η ύλη θα ορθώσει έμπροσθέν της. Η ανθρώπινη υπόσταση διαχωρίζεται και πρέπει μέσα από την πάλη της ν' αναδυθεί ο νικητής. Ο άνθρωπος της ύλης κοιτάζει χαμηλά, ελκόμενος από την ομορφιά της γης, ο άνθρωπος του Ουρανού ατενίζει στο Άπειρο και ζητά με Αυτό να ενωθεί, μα πρέπει να επικρατήσει και στον άλλον άνθρωπο.

Η ισχυρή Αγάπη της Ψυχής πρέπει να εκδηλωθεί και να ενεργοποιηθεί, διαβρώνοντας τον άνθρωπο της ύλης και κάνοντάς τον να πετάξει τα πάμπολλα βάρη, που σέρνει μαζί του συνεχώς.

Όταν η Αγάπη της εκδηλωθεί στην πληρότητά της, θα μπορέσει σιγά σιγά ν' αγκαλιάσει τον άνθρωπο της ύλης διαποτίζοντάς τον με την Αλήθεια της και κάνοντάς τον με την ανάλαφρη Πνοή της να αισθανθεί πολύ βαρύς. Αυτή θα τον κάνει να νιώσει την Ομορφιά της και να δει τη διαφορά με την ομορφιά που αυτός νόμιζε πως είχε, θα τον κάνει να θέλει ν' ακολουθήσει την Πνοή του ανέμου, μα αυτός, όσο πιο ψηλά ανέρχεται ο άνθρωπος, φαίνεται να πνέει ηπιότερα και όχι με την ένταση που στη γη κοντά είχε, και το αερόστατο αποκτά βαρύτητα μεγαλύτερη ανερχόμενο στην όλο και λεπτότερη υφή του Σύμπαντος.

Για ν' ανέλθει ακόμα, υπάρχει ανάγκη να ελαττωθεί το βάρος του, για ν' ανέρχεται ομαλά, πρέπει να εξομοιωθεί με το περιβάλλον, πρέπει να εναρμονίζεται συνεχώς με τις δονήσεις στις οποίες εισέρχεται, μα για να γίνει αυτό, πρέπει ν' αρχίσει να πετά από το βάρος του κομμάτια.
Όσο περισσότερο πετά, τόσο ανέρχεται, όσο βάρος υλικό χάνει, τόσο περισσότερο εισέρχεται στην Ελευθερία της Ζωής, αρχίζει να γνωρίζει το άλλοτε Άγνωστο.

Ο Άνθρωπος αναδύεται και εκδηλώνεται, αναζητώντας συνειδητά και αγωνιζόμενος να

κατακτήσει τη Ζωή του στο Άπειρο, του οποίου εκδήλωση είναι.
Πετώντας από πάνω του συνεχώς τα βάρη, ανέρχεται όλο περισσότερο, εναρμονιζόμενος με τα νέα κραδαστικά επίπεδα, στα οποία εισχωρεί, και μεγαλώνει έτσι συνεχώς την απόστασή του από την ύλη - γη, αλλοιώνοντας τα δεσμά, που με αυτήν είχε δημιουργήσει.

Το Πνεύμα ελευθερώνεται, η Ψυχή έχει αρχίσει να σπα τα άρρηκτα δεσμά της ύλης, πετώντας ένα ένα τα συμβόλαια, που μαζί της είχε συνάψει στο πέρασμα των αιώνων, τα συμβόλαια αυτά που κρατούσαν δέσμιο το Πνεύμα, ακινητοποιώντας κάθε του εκδήλωση.

Σπάζοντας ένα συμβόλαιο, σπάει και μια αλυσίδα, πετώντας ένα ακόμα βάρος, δίνει ώθηση στην υπόσταση προς τα Άνω. Το Πνεύμα έλκεται από την Ουσία του και μαζί του παρασύρει την ανθρώπινη υπόσταση, η Ψυχή συνεχώς πυροδοτεί με Αγάπη αυτό, βοηθώντας το ν’ ανεβαίνει συνεχώς. Έτσι έχουμε τη διπλή κίνηση, δηλαδή την έλξη άνωθεν του Πνεύματος, και την πυροδότησή του από την Ψυχή.

Η εκδήλωση αυτή είναι η Ελευθερία του Πνεύματος, είναι η Ελευθερία του Ανθρώπου, γιατί ο Άνθρωπος είναι το Πνεύμα, και ο Άνθρωπος - Πνεύμα δεν έχει καμία σχέση με τον άνθρωπο - ύλη. Η εκδήλωση του ανθρώπου της ύλης δεσμεύει τον άνθρωπο του Ουρανού, ενώ η υποστολή του ελευθερώνει αυτόν και ως έν αφομοιούμενες οι δύο αυτές υποστάσεις, εκδηλούμενες, δηλαδή, ως Πνεύμα - Αγάπη, ενώνονται με την Άπειρη Αγάπη.

Η Ελευθερία του ανθρώπου αρχίζει όταν η ύλη του αρχίσει να υποστέλλεται, δίνοντάς του την ευκαιρία να εκδηλωθεί ως Πνεύμα. Κάθε υλικό στοιχείο που εξαλείφεται ως υλικό και υφίσταται ως στοιχείο Αγάπης, είναι κι ένα βήμα προς την Ελευθερία.

Η πλήρης μεταστοιχείωση της ύλης σε Αγάπη επιφέρει την ολοκληρωμένη Ελευθερία, η οποία έχει σαν αποτέλεσμα την εκδήλωση της υπόστασης ως Ενεργός Αγάπη, έτοιμη να εισχωρήσει και ν’ αφομοιωθεί στη Συμπαντική Εκδήλωση «Αγάπη του Πατρός».

 Θέλω να αποταθώ στην Ελευθερία. Την ελευθερία τη δική μου. Του Ανθρώπου, του Λόγου, του Άνω-Θρώσκοντος: Την Ελευθερία Μου. Όμως αυτή είμαι Εγώ. Σαν Αρχέγονη Σπίθα Ζωής καλύπτω τα πάντα, κατέχω τα πάντα, εκπροσωπώ τα πάντα.

Σαν Υπέροχη Θεία Ουσία δεν δεσμεύομαι από κανέναν περιορισμό. Μπορείτε να δεσμεύσετε την Ουσία; Μα είσθε η Θεία Ουσία. Μπορείτε να εμποδίσετε τον Εαυτό σας, τον Θείο Εαυτό σας να σας κυριεύσει; Ή μήπως είναι εμπόδιο αυτά τα λεπτά κελύφη της ύλης;

Τα πάντα είναι μέσα Μου. Και αυτοί οι ίδιοι οι περιορισμοί μου. Οι οριοθετούμενοι από Εμένα στην ευγενή την άμιλλα του στέφανου της Δάφνης. Αυτής, που το δεξί μου χέρι στην κορυφή των Ουρανών Μου θ’ απιθώσει.

Εγώ ο Άνθρωπος των Ουρανών και των Κρίνων, Εγώ, ο Αεί Υπάρχων, Εγώ, ο Άνω-Θρώσκων, Είμαι Εγώ η ίδια η Ελευθερία. Η Αέναη Ροή του παντός. Η ίδια η Θεία Ουσία. Είμαι ο Ένας.